

От авторката на бестселъра *Дневниците на една курва*

7-ТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

Калина
Паскалева

*Добре дошли в Ада под небето.
Моят живот.*

АЛЧНОСТ ГОРДОСТ
ПОХОТ ЛЕНОСТ
ЯРОСТ
ЗЕЛВИСТ

Ангелска

Калина Паскалева
7-ТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

© Калина Паскалева, автор, 2016

© Тони Ганчев, дизайн на корицата, 2016

© *Анотроф* – запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-954-2962-39-7

7-ТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

Калина
Паскалева

*Добре дошли в Ада под небето.
Моят живот.*

Агостроф

София, 2016

АЛЧНОСТ

Ако преди години е имало официален шеф на дилърите, то днес е пълно със самозванци с трудов стаж в занаята не повече от три сезона. Изнамират няколко кила кока месечно, четири момчета от фитнес залата с мозък колкото на една кокошка, и тръгват да завладяват пазара.

Като всички „мениджъри“, и те си имат бизнес стратегия. В началото се стараят да не разреждат много „материала“, защото трябва тепърва да набират клиента. Друг е въпросът, че на „обикновения софийски дришльо“ (по „Ъпсурт“) и приятелчетата му изобщо не им пука за качеството. Натикват в носовете си мръсна банкнота и шмъркат праха, в който едва ли има повече от една десета истински кокаин.

Големите дилъри, които някога са били малки квартални продавачи на трева, днес искат да бъдат мутри и влагат всеки спечелен лев в това, да изглеждат богати непукисти. Те са алчни, но не само за пари. Искат обожание, преклонение, страхопочитание. Живеят в свой собствен свят, карат купена на старо раздрънкана лимузина и смятат, че са сключили облог с Господ. Но най-много искат пари. Бързи, кървави пари.

Те са като едни съвременни номади. През летния сезон местят цялата си багажна сергия по морските курорти и обикалят, намъкнати в черни дрехи,

подчертаващи мускулите им, тузарските дискотеки, опитващи се да вдъхнат респект. Повечето от тях завършват с разбита, завряна в пясъка глава и няколко счупени ребра. Но не защото подбиват пазара, а защото не притежават уличната култура на гангстерите от борческите години.

„Шеф на наркотиците“ не се става от днес за утре. Има дълъг и трънлив път. А неписаното правило е да не пипаш за лична консумация стоката, която продаваш. Но кой ти тук спазва някакви правила? Всички се изживяват като големи гангстери и смятат, че светът тепърва чака тях, за да го открият.

„Ако си отвориш устата някога, ще те убия! Ще стане бързо, не се безпокой, няма да усетиш нищо!“ – тези думи отекват в главата ми вече десет години. Аз и Иван седяхме един срещу друг. Разделяше ни остаряла дървена маса, изгегъртана брутално с ножка, преполовена бутилка дванайсетгодишно малцово уиски, десет грама кокаин и петнайсет години. Толкова беше разликата между нас.

Беше дошъл в родния ми град по работа и ме бе поканил на вечеря. Не бе особено изискан: „Айде слагай нещо и идвай. Ма не се бави, че нямам много време да кисна сам по ресторантите“. След години разбрах какво прекрасно алиби съм за момчетата от черните списъци на ченгетата в Национална следствена служба. Увлечени в разговора в непретенциозен, но закътан ресторант близо до гарата, се преместихме в хотел. Иван имаше нужда „да се заперди“. Нямах нищо против. Обичах да слушам историите му, сякаш изскочили от филм на Копола

или Тарантино – за пратките с кокаин, за разпределяне на пазара, за отрязаните пръсти и изгубените мечти. Дори не предполагах, че месеци по-късно полицията ще ме издирва – именно заради тази вечер.

Иван беше приятел на гаджето ми, тогава заключен, днес вече погребан. Беше висок на ръст, слаб и изпит, но с изопнати мускули. Имаше сива като пепел кожа и кървясали като на Дракула очи. Оправдаваше се пред семейството си, че не си е доспал, защото вечно пътувал. Съмнявам се, че някой му вярваше.

Роден в малък балкански град, Иван имаше големи амбиции. Чувала бях от гаджето си разни работи за него. Син на агроном и учителка, когато бил на дванайсет, разбрал от „добри хора“ в махалата, че е осиновен. В този момент намразил осиновителите си. Все му се струвало, че не го обичат достатъчно, за сметка на по-малкия му брат Петър. Той се родил, когато Иван бил на пет. Очевидно семейството най-после успяло да се сдобие със собствена рожба. „Оттогава знам, че не съм техен. Усещах, че обичат и треперят за Петър. Изведнъж грижите за мен минаха на заден план. Никой не се занимаваше с мен. Даже не се интересуваха от бележките, които нося от училище“, разказвал Иван на приятеля ми.

Тогава, едва на дванайсет, хванал „лошия път“. Започнал да дружи с момчета от престъпни банди, да пуши и продава трева. Бе хитър, не особено умен, зле образован, с високо самомнение. Искаше да покори света, да създаде нови канали за дрога, но сам, без да се отчита на някой от кралете. Явно

смяташе, че е най-големият тарикат от всички. В главата си имаше безупречен план. Движеше се с малки, тъмни коли със затъмнени стъкла, които винаги привличаха внимание. Въпреки че си плащаше редовно на полицията „данък продажба“, те още по-редовно го спираха. Не проверяваха багажника му, в който имаше неизчистени боксове с кръв, но пък му пишеха актове за затъмнението. Продаваха слепотата си срещу една петдесетачка. За Иван тези пари дори не се наричаха дискотечни. Много пъти съм виждала на задната седалка спортен сак, пълен догоре с мангизи. Едно от задълженията му включваше събиране на оборота от дрогата в Пловдивска област. За другото разбрах по-късно. Участваше и в дръзка наказателна бригада, с която определено бе по-добре съдбата никога да не те среща.

Скоро след няколко знакови убийства започна ударно преразпределение на пазара на наркотици. Старите играчи бяха отстранени, имаше място за нови „тузари“. На улицата се появиха десетки „шанаджии“ – млади момчета, украсили тялото си с шаолински татуси – видимите знаци на подчинението. Продаваха хероин, а тревата използваша за лична употреба. Оказа се, че единият от новите продавачи живее в моя блок. От началника си в София Иван имаше заповед – това момче трябваше незабавно да изчезне. Познавах въпросния „шанаджия“, бяхме учили в едно училище. Висок и хърбав, с бръсната глава и скулесто лице. Спомням си смътно някакъв тъп скандал между него и още някакво момче, завършил с пробождање с нож в бедротото. Бяха се ска-

рали за момиче, но кой кого точно бе наръгал, така и не запомних – съдбите и на двамата ме вълнуваха толкова, колкото забавянето на доставките на хуманитарната помощ за Руанда.

Та този мой познат от училище скоро трябваше „да изчезне“. Знаех, че не е стока, но не исках да гледам некролога му всеки път, когато отивах да си купя цигари. Иван поиска от мен две неща – едно – беше информация за „шанаджията“, а другото бе невинно питане – как да го убие най-лесно. „Знам, че не мърда много от квартала. Трябва да го накараш да излезе до някое кафе, където да го свитна“, обясняваше Иван.

Гледаше ме със стъклените си кървясали очи и чакаше бърз отговор, сякаш съм в телевизионна викторина и ме питат за височината на връх в Камчатка. Бързо осъзнах, че изобщо не се шегува, и цялата изтръпнах. Прехапах устните си толкова остро, че усетих вкуса на собствената си кръв. Стисках зъби толкова силно, че малка червена струйка се стече по брадичката ми.

Иван вдигна кокалестата си ръка и с пожълтелите си от цигари показалец ме избърса. „Вкусна си!“ – каза, след като облиза пръста си. Тъпа реплика, сякаш завързана от нискобюджетен трилър. Без да поглеждам към масата, потърсих с ръка чашата си и отпих голяма глътка уиски. Това беше и последният път в живота ми, в който пих от това питие. Запалих цигара и го помолих да сменим темата. Не исках да участвам в тази опасна игра. Вече не беше никак смешно.

Изведнъж ме обзе паника. В страха си станах да изхвърля пепелника в кошчето под бюрото, а той започна да крещи, че не трябва да оставам никакви следи с ДНК-то му. Параноята му беше стигнала до ДНК анализи. Взе пепелника от ръцете ми и изсипа всичките фасове в тоалетната, докато крещеше някакви обиди по мой адрес, най-елегантната от които беше „тъпа путка“. Набираше в агресията си и изведнъж озверя. Тогава, в миг, в който бесовете напълно го бяха обладали, Иван ми сподели какво ще се случи, ако разкажа на някой за разговора ни. Извади от джоба си не особено красив нож. Но пък достатъчно остър и страховит. Кой знае колко майки беше разплакал именно с тоя нож.

„Виж добре този нож, кукло – острието се допря до бузата ми, още половин милиметър и щях да съм разрязана. – Ще бъде тъпо да ти разпори красивото лице. Забравяш за тази среща. Ако някой е разбрал, че сме се виждали, значи е от теб. Дори куките да те притискат, ще кажеш, че си ми въртнала една свирка и съм ти дал 100 лева. Ясен съм, нали?“

Напълно ясен беше. Покорно кимнах с глава и с облекчение въздъхнах, когато ножът бе прибран на мястото си и кавалерът ми постепенно се върна към любезното си поведение от първите минути на злополучната ни среща.

Останах още час с Иван и си тръгнах. „Лека нощ. И нали си знаеш?“ – думите, с които ме изпрати, още отекват в съзнанието ми. Взех такси. У дома се потопих във ваната и дълго стоях замислена, обгърната в пяна от шампоан и съмнения. Бях толкова

шокирана, че дори нямах сили да се разплача. Взех две таблетки „Ансиодеп“ – най-доброто нещо, измислено за сън, и мигновено заспах.

След няколко дни се чухме отново. Не си беше лягал. Сподели ми, че коката вече не го хваща и е решил да пробва с хероин. „На кафяво“ се чувствал като Бог. Беше взел решение да не се отчита на шефовете си повече, искаше да продава сам. И без това голяма част от стоката течеше в кръвта му. Не знам защо контактувах още с него. Лакомията беше изяла душата му. Иван не искаше да слуша никого, освен шепота на кървавите пари, пари в замяна на дрога, дрога в замяна на живот.

Чухме се още веднъж след седмица. Звучеше отнесен, опитваше се да бъде весел, но аз го познавах, имаше проблеми. Заповяда ми да запиша един телефонен номер, но да не го давам на никого. Старите щял да изхвърли. Това беше стандартна процедура за дилърите. Купуват възможно най-евтиния телефон, а стария заедно с картата изгарят в някоя кофа за боклук. Според тях така не можели да ги проследят. Дори не се и замислих, че това ще бъде последният път, в който ще чуя гласа на Иван. Не бих казала, че ми е липсвал, но беше изненадващо. В нито една черна хроника не видях инициалите му, а близките и подчинените му също нямаха никаква информация. „Изпари се, бе. Просто се изпари“ – описваше отсъствието му Валери, един от подчинените му, и ръкомахаше нелепо като актьор от бездарен български сериал.

Бях напълно забравила за съществуването на Иван до един топъл септемврийски ден. Патрулка беше спряла пред кооперацията, в която живеях в София. Полицаяте чакаха мен.

Разтреперих се, като се обърнах към мен с име и фамилия. „Сигурни ли сте, че търсите мен?“ – успях да хвърля реплика, а те ми казаха, че нищо не съм направила, искат само да ме разпитат. Качиха ме в очуканата си патрулка и потеглихме.

Заведоха ме в управлението, а по време на целия път мълчаха. В колата не звучеше музика, а се долавяше единствено звукът от полицейската им станция. „Може ли да спрете климатика? Студено ми е“ – дори не знам как съм изрекла тези думи. В отговор получавам реплика, че съм кифла, претенциозна глезла и това не ми било колата на поредния любовник.

В управлението – порутена и очукана сграда във вълкочервенковски стил, ме поканиха в тясна стая с оръфани мебели в психиделично зелено. От някакво силно скърцащо бюро, което, учудващо как, продължаваше да изпълнява функциите си след близо петдесет години вярна служба на Родината, без да се разпадне, изгризано от дървеници, извадиха огромна папка. Мислех, че тези папки са спрели да съществуват с разформироването на Държавна сигурност, но явно бях в голяма заблуда. Цялата папка бе пълна със снимки и бели листове, изписани на машина. Прилежно събиран албум с криминално проявени елементи, не годишник на някой колеж. „Гледай!“ – папката бе тресната пред мен. Помоли-

ха ме да отделя хората, които познавам. Иван беше изчезнал и ченгетата ме молеха за съдействие.

„Ти си последната, с която е говорил“ – уведоми ме лаконично по-младото ченге, гледайки ме изпитателно и подръпвайки от евтината си цигара. Дори не ми хрумна да се заям с него, че пушенето на обществени места е забранено със закон.

Единственото, което успях да кажа, бе: „Жив ли е?“. Отговор не получих.

Този въпрос ме преследва вече десет години. Някои казват, че е избягал в чужбина, други – че е убит. С всяко отрязано ухо, с всеки продаден грам, той се беше приближавал до ада. Дори някъде по света да продължаваше да диша, Иван беше мъртъв отдавна.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	5
АЛЧНОСТ	7
ЗАВИСТ	16
ГОРДЕЛИВОСТ	24
ПОХОТ	30
ЯРОСТ	38
РАЗПРОДАЖБА НА ГРЕХОВЕ	45
ЛАКОМИЯ, ВОДЕЩА ДО БУЛИМИЯ	53
ЛЕНОСТ	61
ПОРОЧНО ЗАЧАТИЕ	69
ДА СПИШ С ДЯВОЛА	79
АНГЕЛ СРЕЩУ ДЕМОН	89
ЛЕГИОНЕРЪТ	100
ИМЕТО МИ Е ЛУЦИФЕР	110
ЕПИЛОГ	117

Калина Паскалева
7-ТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

Редактор *Христина Мираз*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Дизайн на корицата *Тони Ганчев*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание.
Формат 84х108/32
Печатни коли 7,5

ISBN 978-954-2962-39-7

Апостроф

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, e-mail: office@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „РОПРИНТ“ ЕАД

7-ТЕ СМЪРТНИ ГРЯХА

Калина
Паскалева

Похот, чревоугодие, алчност, леност, ярост, завист, гордост — седемте смъртни гряха. Те са седем, но кръговете на Ада са девет. Има място за всички. Добре дошли в Ада под небето. Моят живот. Аз знам, че ако има нещо, което не мога да простя на себе си, то е да не греша. Мога да страдам и да предавам душата си, понякога на Дявола, понякога на някой ангел. Аз съм грешница. Но не съм сама. Всички ние сме грешници. Това ни е съдбата. Всички герои в тази книга са грешници. Не ги съдете. Преди да ги осъдите, простете на себе си. Не за друго, а за собствените си грешки, които със сигурност не само сте правили, но и повтаряли. Помнете, че е човешко да се греши, а божествено — да се прощава.

ТЪРСЕТЕ ОТ СЪЩИЯ АВТОР

Неподправени истории за грозната истина, прикрита с много грим и лъскави атрибути на привидния успех.

9 789542 962397

Цена 9,99 лв.